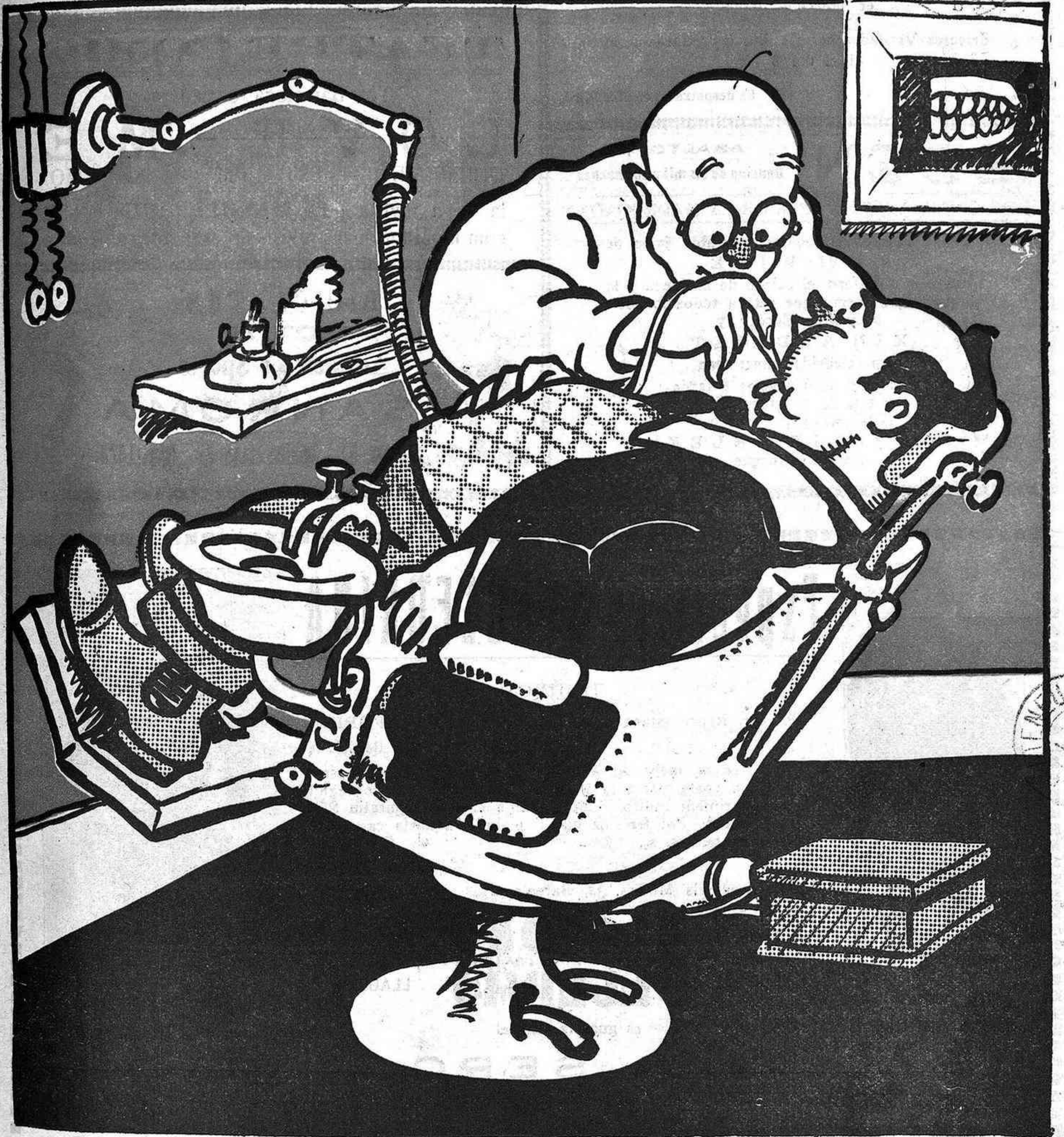

Barcelona 6 de maig de 1927

L'Esquella de la Torratxa

ANY I - Núm 2498 - 15 cts. - Atrassats 30

LA COSTUM

El dentista. — Quin és el que li fa mal?

L'urbà. — El de la dreta, tirant cap avall, passada la primera travessia

NOVEDADES Teatre Català

COMPANYIA FRANCESA

GALAS R. KARSENTY

avec le concours de

JEAN SARMENT :: Marguerite Valmoud
et Marcelle Jeniat

Selectes Vetllades per als dies 6 i 7 tarda i nit
i el dia 8 nit

Es despatxa a comptaduria

EDEN ASALTO, 12 Dancing de las mil y una noches

DE CINCO TARDE A TRES DE LA MADRUGADA

Enorme, formidable, inconmensurable éxito de
LEVI WINE

el negro maravilloso, el coloso de la danza y la
"claquette", el negro que reta a todos los bai-
larines de Europa, y

KINARDINET

otra celebridad americana

Estas celebridades actúan a las 8 tarde y 12'15
y 1'30 de la madrugada

Gran éxito de la novedad

LA JOLIE MELEK
Danseuse turque

OLIMPIA

L'ESPECTACLE MES GRAN QUE S'HA
VIST A BARCELONA

Els 30 líliputencs Singer

EXIT MEMORABLE!!!

Es despatxa a comptaduria.

TEATRE COMIC

Tot Barcelona considera

LOVE - ME QUIEREME - ESTIMA'M - AIME-MOI

la nova revista d'En MANUEL SUGRAÑES
com la millor de les revistes presentades al Còmic

BICICLETES
MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

Específics SEROLFORINA

TESTIMONI

Senyor Representant dels Tractaments SEROLFORINA
Comte de l'Asalto : Barcelona

Molt senyor meu: Li adjunto el present certificat, assa-
bentant-li a vostè, per a la seva satisfacció, que he aconseguit
el meu guariment radical d'úlceres amb el seu Depuratiu SE-
ROLFORINA. Pot fer l'ús que li plagui d'aquesta carta. De
vostè molt atent, s. s.,

Joan Selma.

Carrer Creu dels Molers, 32, Barcelona.

SIFILIS
GRANS
HERPES

III CEDAQ
LA SEROLFORINA LAS CURA
ULCERAS

ECZEMES
TUMORS
LLAGUES

es guareix amb el

GUARIT
En Joan Selma
Creu dels Molers, 32

Depuratiu SEROLFORINA

TOS : BRONQUITIS : OFEC : ANEMIA es guareix radicalment amb l'EMULSIO SEROLFORINA

Laboratori - Venda - Detalls: COMTE L'ASSALT, 8, ent.

Casa Segalá; Tarrés, Carmen, 84; La Cruz, Avinyó, 27; Nadal, Rambla Canaletes, 2; Alsina, Passatge Crèdit, 4; Tarín,
Salmeró, 78; Rubió, Plaça Reial, 13; Dr. Dou, Aribau, 72; Llofriu, Ronda St. Antoni, 16; Serentill, Badalona; Arimón, Gra-
nollers; Vidal, Reus; J. Juliá, Villanova i Geltrú; Forcada, Sabadell.

MALALT
En Joan Selma
Creu dels Molers, 32

GUARIT
En Joan Selma
Creu dels Molers, 32

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

SOC A MADRID I...

De tant en tant, convé passar uns dies a Madrid. Els que escrivim per al públic i tenim tots els temes a poder tractar — l'article inicial de L'ESQUELLA és un horitzó infinit — podem i hem de fugir de l'ambient habitual per a veure les coses des de lluny; d'aquesta manera veiem el bosc perquè no ens el tapen els arbres.

Madrid, a la Primavera, és quelcom deliciós. Els arbres dels espais lliures donen una ombra benfactora; els jardins estan curulls de quitxalla que juga ingènuament; les *nurses* i les minyones; les dames angleses i els soldats formen uns *soviets* gentils; la gent passeja per tot arreu i els cafès i bars disposen d'unes taules i uns seients còmodes per a poder veure la vida i la circulació urbana a través de la frescor de l'orxata valenciana, que aquí és distribuïda per tubs des del canal d'Isabel II; els cercles, aristocràtics o no, fan parada de taules i de cadires, i la gent es passa la vida al carrer rasant-se la panxeta i lluint-la. Tot és d'un optimisme aclaparador. El sol ja comença a molestar; els venedors ambulants marxen de *Yerbas* per a vendre *mojama*, *boquerones*, *almendras acabatas de salar*, *barquillos*, *calcetines de seda*, etc.; la *limonada*, la *chufa*, el *mantecao* governen i dirigeixen els destins del poble feliç i el verd dels parcs adquireix els més rics colors i les més frondoses avingudes...

Madrid és una ciutat que va prosperant. Cada dia s'aixequen nous edificis, noves cases, s'obren nous carrers; hi ha més autos i més gent; té una gran cordialitat per a tot l'estranger i va minvant el seu localisme, que potser era el que el feia fort.

Des d'aquí veiem el bosc. El Parc nostre és quelcom migrat i humit; no podem portar-hi els nostres fills sense perill d'un reuma o d'un lleu constipat. Ens queda el consol dels jardins de Montjuich, però i per a arribar-hi?; ens aturem a la construcció urbana, cal iniciar de nou un atac i realitzar edificis grans i esplèndids a preus modestos per als nostres obrers, com els *titànics* de *Cuatro Caminos*; cal... sí, sí; cal tot el que es feia i que s'aturat perquè ens manca la flama que ho dirigia.

Treball i esperit, heus ací el que anava fent forta la ciutat. Ara sols resten les mans, i les mans sense una ànima que les porti, tant poden restar quietes com aplaudir la magnífica escenografia, barri gòtic o del palau de la Diputació, que ja pot competir en bon gust i admirable precisió decorativa amb els plafons de la *Granja*.

FRANCESC MADRID

MIRACLE I IMPOSSIBILITAT

Fa tres o quatre dies, l'atzar reuní en una casa uns quants homes ben heterogenis. Erem deu o dotze; tots ens havíem trobat allà en ocasió de felicitar el senyor de la casa, que acabava de guanyar unes oposicions.

Entre els reunits hi havia un capellà i un metge famosos. Es parlà un poc de tot. A l'últim, la conversa es decantà cap a la medicina; un recent triomf del metge en fou el motiu.

I al cap d'una bona estona de parlar de medicina, es produí el diàleg del qual garantitzem l'autenticitat. Ni un mot no hi afegim nosaltres.

Es sortí a parlar de la tuberculosi òssea. El metge explicà que abans de decidir-se a l'amputació de la part atacada del malalt, es procurava la cura pel tractament de rascar els ossos, i afegí que era gairebé impossible guarir un tísic dels ossos. Anà a posar un exemple; digué:

—Ara mateix, acabem de tallar una cama a un xicotet; però l'hem privat d'aquest membre perquè no hi havia altre remei. Abans de decidir-nos a l'amputació, havíem fet ja sis operacions per a rascar els ossos.

—Quina llàstima!—exclamà el capellà—. Hem fet tard.

—Com voleu dir? No s'ha fet tard, ja he dit que si li hem tallat la cama és que era absolutament necessari.

—No, no vull dir això. Hem fet tard perquè l'hauríem pogut dur a la pròxima peregrinació de Lourdes.

—Però...

—... Justament tinc molt bona relació amb tota la Junta actual.

—M'sembla haver dit—objectà el metge, segur de la ciència—que el malalt no tenia cura; no hi havia res a fer per a salvar-li la cama.

—Oh, precisament per això. Abans de tallar-li la cama, l'havien de portar a Lourdes. A Lourdes no s'admeten malalts que no siguin incurables; per a portar-los a la peregrinació, s'exigeix tres certificats mèdics dictaminant que són incurables.

—Ah, llavors no s'ha perdut res, encara — afegí el metge—. Si el podíem portar a Lourdes per a guarir-li una malaltia incurable, també podem portar-li per a demanar el retorn de la cama.

—Però això és impossible—afegí, de pressa, amb tota la seva bona fe, el capellà.

—Ah!

LA VIDA HEROICA DE RAFEL BARRADAS

Les benemèrites "Galeríes Dalmau" han obert les seves portes al pintor Rafel Barradas. El pintor Rafel Barradas és un fill espiritual de Catalunya i un gran pintor. Un gran pintor aquí i a tot arreu. Sempre que es parli dels artistes d'avantguarda que han reeixit, s'haurà de parlar d'aquest gran artista que és Rafel Barradas.

Aquest minyó sempre vestit de negre, d'aire trist i tímid, mereix tota la nostra admiració i tot el nostre respecte per la seva obra i la seva vida. La seva obra és del més personal i fort que es fa a Espanya. El que en un altre seria snobisme—ximple com tots els snobismes—, en ell és sinceritat entranyable. La pintura de Rafel Barradas és noble per essència i potència. Noble pel seu aire humil i franciscà, per la seva tendresa, per la seva bondat. Naturalment, hem d'abominar de la pintura literària i seguir el precepte dels impressionistes francesos de què tot és pin-

table. Sí, però en tot hi ha de posar el pintor quelcom de la seva ànima.

Si l'obra de Rafel Barradas té aquesta valor, tampoc cal oblidar la seva vida, que és una vida heroica. Barradas és l'home que no s'ha torçat mai, que mai no ha mercedejat amb el seu art puríssim. Barradas ha fet el miracle de sostenir la família amb aquest art, sense prostituir-lo, sense convertir-lo en comerç. Si la vida de Beethoven fou una vida heroica, heroica també és la de Barradas.

El dia que ens decidim a escriure el volum que mereix aquest fill adoptiu de Barcelona — un fill que honora la mare—, direm que en la seva obra i en la seva vida hi ha quelcom d'evangèlic. Barradas—la casa del qual a Hospitalet té un resplendor que no tenen les altres cases: un resplendor de corona de sant...—, amb la seva vida i la seva obra ens predica la bona nova.

Ara aquest artista ens ofereix a les "Galeríes Dalmau" uns retrats resolts d'una manera insurrecta i magnífica, unes inefables interpretacions de paisatge. Barcelona té un Museu d'Art Modern. Per què aquest Museu no adquireix una de les obres de Barradas? Bona falta li fa aquesta adquisició!

VIRAI

ELS JOCS FLORALS D'ENGUANY

El primer diumenge de maig, precisament el dia primer de mes, es celebraren els Jocs Florals de Barcelona, que és com si diguéssim la festa major de la literatura catalana—amb tot el popularisme de les festes majors.

D'un temps ençà els nostres Jocs Florals tenen el fat girat en contra. Què hi farem! Un any la festa, que d'ençà de la seva restauració no s'havia interromput mai, no es celebrà; aquests dos darrers anys, s'ha celebrat privadament, gairebé vergonyosament.

A les onze del matí del diumenge, el Consistori i els autors premiats i el Consell directiu de la Institució—i ningú més—es reuní a l'Hotel Colom, que és on posa, quan ve a Barcelona, N'Eduard Toda.

El Jurat estava format per Eduard Toda, president; Octavi Saltor, secretari; Jaume Barrera, Enric de Fuentes, Ignasi Iglesias, Pere Vayreda i, per la mort del marqués de Balanzó, Joan Maria Guasch.

N'Eduard Toda llegí el seu discurs presidencial, que és un cant a la llengua catalana, detenint-se especialment a parlar del català d'Alguer, la ciutat catalana de la illa de Sardenya; explicà que sempre, en tots els seus viatges—el senyor Toda ha recorregut gairebé tot Europa, Asia i Africa—, havia trobat arreu catalans.

Després de la memòria del secretari, s'obrí la plica de la Flor Natural. Resultà ésser-ne autor En Josep Estadella Arnó. Sense cerimònies, nomenà reina de la festa a Na Dolors Rodés Cucurny, filla del conegut advocat i ex-ministre, En Felip.

L'Englantina l'obtingué el mateix senyor Estadella; la Viola, En Josep Maria Casas de Müller. Els accessits foren atorgats a Manuel Vilà, J. Estadella Arnó i Mateu Janés i Duràn, de la Flor Natural, l'Englantina i la Viola, respectivament.

La Copa Artística correspongué al gran estilista, el nostre amic En Carles Rahola, per les seves "Proses històriques". L'accessit se l'endugué l'Alexandre Font per "El calçasses del nyinyol".

El Jurat creà un Premi Extraordinari per a premiar la col·lecció de sonets "Musa rústica", de la qual en re-

sultà autor En Felip Graugés i Camprodón; obtingué un accessit N'Anfós Fernández-Burgas.

El Premi Fastenrath fou concedit a la comèdia de Pompeu Crehuet "Bromes i veres"; el Premi Concepció Rabell, al recull de contes de J. Puig i Ferrer "Una mica d'amor".

En Pere Vayreda s'encarregà del discurs de gràcies.

A la nit, al Restaurant Martín, hi hagué el tradicional Sopar dels Jocs. Fou molt concorregut.

Reproduïm "La flor aparaulada", que obtingué la Flor Natural i fragments de la Viola d'Or i d'Argent i del Premi Extraordinari:

DOLORS RODES I CUCURNY
reina de la festa dels Jocs Florals d'enguany

LA FLOR APARAUADA

COLLOQUI

—Aquesta flor colorada
que perfuma el teu jardí,
guarda-la bé, dona amada,
per a mi.

Que la vetlli l'estelada,
que la gronxi el serení,
i l'arruixi la rosada
del matí.

Per espines circumdada,
que se sàpiga abscondí
quan retrunyi una petjada
pel camí.

Jo vindré una matinada
per si es vol deixà collí,
jo vindré amb la mà enguantada,
(quant de lli).

Si es desmaia enamorada,
(cada fulla un bell robí
sobre neu immaculada)
quin festí!

La nostra hora és arribada
(sabrè dir-li) vina amb mi,
que et vull veure desfullada
i morí.

—Aquesta flor colorada,
no l'esperancis, fadrí,
que la tinc aparaulada
des del jorn que va florí.
Ni veurà gerra argentada,
ni trau de seda o setí,
ni finestra assolellada
des d'on pugui refulgí.
Papallona perfumada,
cel enlaire fent camí,
al desmai d'una vesprada
volarà d'aquest jardí.

Entre els focs de l'estelada
una veu li dirà així:

—Puja, puja, rosa alada,
amoreta, vina amb mi.

Que trigaves, estimada!

—Costa tant de ben morí!

Quan tu feres la volada,
prou te volia seguí,
mes, al clos empresonada
de la vida, no poguí.

—Puja, rosa immaculada;
la vida comença aquí!

—Aquesta flor colorada
que perfuma el teu jardí,
guarda-la bé, dona amada,
per a mi.

—Aquesta flor colorada,
no l'esperancis, fadrí,
que la tinc aparaulada
des del jorn que va florí.

CANTA L'ESPERIT

Jo só el perfum que omplena l'aire
jo sóc l'estel que brilla dins la nit,
jo sóc la veu cantaire,
sóc l'anhel del després i l'infinit.
L'alè de Déu, com una primavera,
en l'argila va fer-me penetrar,
des de llavors s'abranda la foguera
en la terra vivent, tornada altar.
Mes per la llei que dins l'argila em posa.
el camí del desig duc senyalat,
jo estic dintre la carn—espòs i esposa—
jo sóc l'ocell que canta empresonat.
I el meu desig de l'infinit arbora
en l'argila del cos, altre daler;
éssè immortal, en ésser vencedora
de la mort que li priva tot voler.
Mes per lluità amb la mort, tan fera i forta,
qui pot alçar la mà?
Quan ella ve, esbotza tota porta,
i el penó més altiu, s'ha d'acotà.
Qui hi pot lluitar,... De dins la flamarada
de la terra que viu feta esperit,
s'aixeca una remor com de ventada:
—Amor, que venç la mort, puixant i ardit—
Amor, el vencedor, el que palpita
càlidament dintre la carn vivent,
i dins l'argila en bategar s'agita
perquè es desclogui feta flò o sement.
Amor,
dalè immortal, inacabable do;
què pot la mort, si cada primavera
el món, com una núvia, és tot en flò?
Què pot la mort?... L'argila serà viva
ara i després, malgrat de tota mort;
sota la neu, un altre blat s'ariva;
el fa llevar l'amor, que és el més fort.

J. M. CASAS DE MÜLLER

EL "CASUC"

Casa petita, veïeta, aclofada
a ran la feixa florida d'un hort;
dues finestres dessota teulada
com dos ulls tràgics que cerquen conhort.

Com una boca pels anys deformada,
tens un portal amb la llinda de tort;
l'eura, que fou cabellera arrissada,
és un mànyc de cabells que s'ha mort.

A ran l'hortet ple de flors i d'userda,
té paret tosca, que tota s'esquerda,
cerca dels arbres florits l'aixopluc.

Si devinguessis castell -o masia,
aquest mal nom que ara tens no es perdria:
sempre has estat i seràs "el casuc".

J. ESTADELLA ARNÓ

FELIP GRAUGÉS CAMPRODÓN

XERRAMEQUE ARTÍSTIQUE

BONA FEINA

Els artistes de les actuals exposicions han fet tots bona feina. Si comencem per les "Galeríes Laietanes" ens topem tot seguit amb una col·lecció de visions de Mallorca pomposes i enlluernadores, signades per En Pere Barceló, aquell que ens va portar un retaule gòtic pur, del segle xx, amb la vida i miracles de Ramon Llull, el qual (ei, el retaule) es va quedar a Roma.

Ja té grapa, ja, aquest Barceló, tant per a fer coses velles com noves, perquè entre els quadros que exposa, n'hi ha de verament formosos i, per damunt de tots, el que presideix la notable exposició i que és de molta força.

En Gori Prieto, des d'una saleta del fons, li fa denteta amb una col·lecció de pintures impressionistes de bona llei, plenes de joventut, que es tenen de guaitar amb els ulls mig clucs per a què facin tot l'efecte.

En canvi, a la saleta del davant, hi té En Barceló a la *Maris*, una artista plena de feminitat, molt sensible a les pessigolles del color. No és aquesta la primera volta que la *Maris* exposa; però ara, si ens permet dir-ho, la trobem més feta que la primera: *Mirador de la Torre Bonay* i *Comú del Palmeral*, amb la seva calitja i tot, són coses ben vistes.

A la "Galeria Areñas" En Francesc Vayreda es demostra més progressiu i naturista que mai, així com un paisatgista força traçut i personal que està en bones relacions amb l'aire i la llum. *El pont de les mores*, *Primavera* i *El molí* poden fer un tríptic de paisatge olotí, de primera, i aquelles *Perdius* a la vinagreta, un plat de primera, també, perquè encara són calentones.

Una parella d'artistes contrapuntats procuren a les "Galeríes Dalmau" atreure's als *amateurs*: la Maria Freser i En Rafel Barradas, els quals pintant, són com el cap i la cua del colorisme.

La Marieta Freser és una xicoteta que sap copsar els moviments amb un sol cop de llapis i tacar les flors a l'aquarella, d'una faisó ben mascler que molts que ho són de naixença, no poden pas assolir. *Roses blanques*, *Groguets* i *Malva reial*, han passat, sense pansir-se, del jardí al paper.

Ben al contrari d'aquesta artista, En Rafel Barradas pinta amb mitges tintes i modela a grans plans; és un xicot que té el seu criteri respecte a la pintura i que no es vol deixar doblegar per les corrents del dia, el que vol dir que és tot *esperit*.

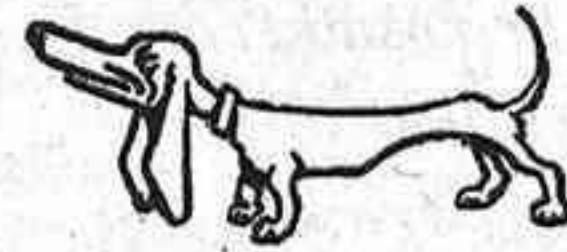
Val a dir-ho, però; de la darrera exposició ençà, ens ve fent algunes concessions; dibuixa amb creixent afició, estructura bon xic i amb coneixement les figures i matisa amb més cura que abans, el que dona a les seves pintures certa harmonització, curulla de falagueres promences. Res, que és un xicot que donarà molt que fer a la crítica i àdhuc a molts pintorets dels que volen passar per superhomes.

A la "Sala Parés" un notable pintor de seixanta anys, En Torras Farell, hi celebra sa primera exposició individual. I quina exposició, cavallers, tan plena de joventut! En Torras Farell resulta un cas ben positiu d'allò de què els anys, són mentida. Olis, aquarelles, dibuixos colorits, pastells i sanguines ens diuen que el seu autor dibuixa com un home que sempre ho ha fet bé, i pinta ma-

teix que un pintor de trenta anys en plena vigoria, sobresortint en el truc de trobar la qualitat de les coses: les aquarelles de gran tamany anomenades *De correria*, *Bons amics* i *El pastor de la samarra*, són veritables quadros fets amb tots els ets i uts.

Els pintorets novells que empenyen a tothom per a exposar, que aprenguin d'aquest notable artista a tenir paciència i a saber que la majoria de les nespres sols amb palla i temps maduren.

C. ARBÓ

"TABER MONS BARCINONENSIS"

El senyor Joan Rubió i Bellver, autor del famós projecte de "barri gòtic", s'havia de desfogar... i ja s'ha desfogat. Déu nos en guard d'un "ja està fet"!

Acaba de publicar un llibre titulat "Tàber Mons Barcinonensis. (Observacions escrites després de l'exposició pública de les "Visions" del Tàber al claustre de la Sèu.)

L'home defensa amb les dents el seu barri gòtic i contesta a tothom que l'ha trobat mallament—que és tothom que té un xic xiquet de gust.

Es fantàstic el llibre del senyor Rubió i Bellver. Diu coses enormes. Per exemple, diu textualment: "E) He posades fletxes als campanars, perquè hi han d'ésser." És clar, no cal parlar-ne més. La seva conclusió és que tothom que vulgués refer el barri gòtic, faria exactament igual que ell.

El to que empra per a contestar els que l'han combatut, és el mateix que usaria una bugadera; a més, es complau sempre en clavar pulles d'aquelles tan baixes que usen les velles insuportables.

En fi, el seu fracàs l'ha tornat boig. Aquesta és la impressió que hom treu del llibre: l'obra d'un boig.

EL VENTALL DEL POETA

La Primavera té belles coses a casa nostra, però tal volta una de les més boniques, és aquest *Ventall del poeta*, que la casa Vilaró ha instituit ja amb caràcter definitiu.

No hi ha cosa que escaigui més en les mans femenines, que la gràcia d'un ventall. I si a aquesta hi afegiu unes belles estances de poeta, la graciosa i alada joguina pot convertir-se en un joiell. Les cançons, muntades en les ales obertes, cantaran dolçament—rossinyols en una branca florida — cada any al retorn de la Primavera. Aquests ventalls, amb les poesies llurs, són com uns Jocs Florals immaculats, perquè no hi ha en ells la mesquina de les lluites ni la taca de les injustícies.

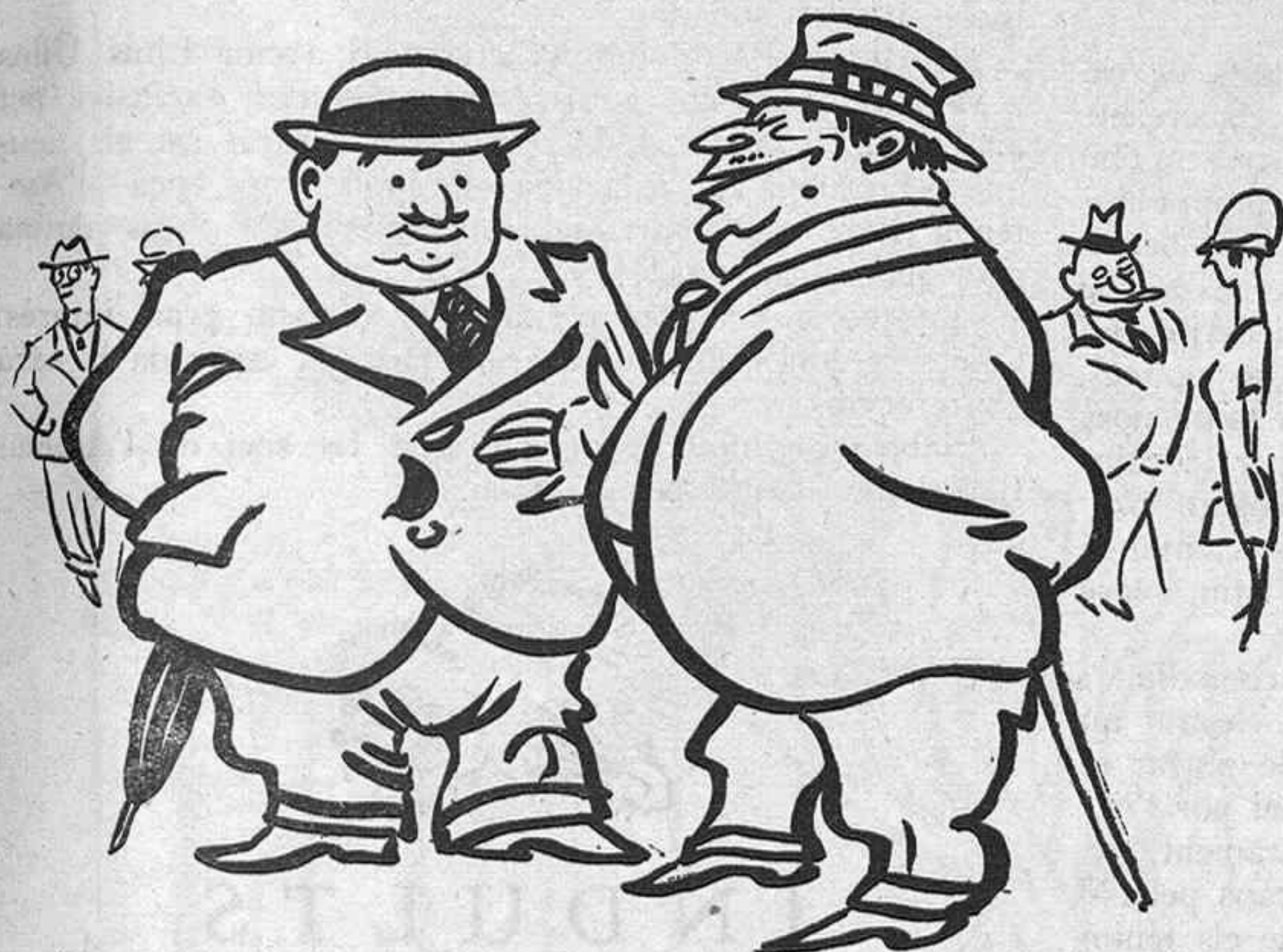
I fins aquesta florida de ventalls, obra d'En Vilaró, té un significat transcendent en la nostra vida literària. Les tendències més oposades s'apleguen germanívolament en *El ventall del poeta*, el ventall de la germanor que podria dir-se'n. Avui, com l'any passat, els millors poetes de Catalunya ofrenen els petits i cisellats poemes. Ditxosa la noia, la dama que pugui estrènyer en les mans un ventall d'aquests. Serà com si hi tingués el cor del poeta, que cantarà per a ella com un ocell presoner.

TELÓ ENLAIRE

LICEO

Demà debuten els ballets russos de Serge Dhiaghilew. Un altre espectacle d'art que devem a Joan Mestres, un emprensari de debò.

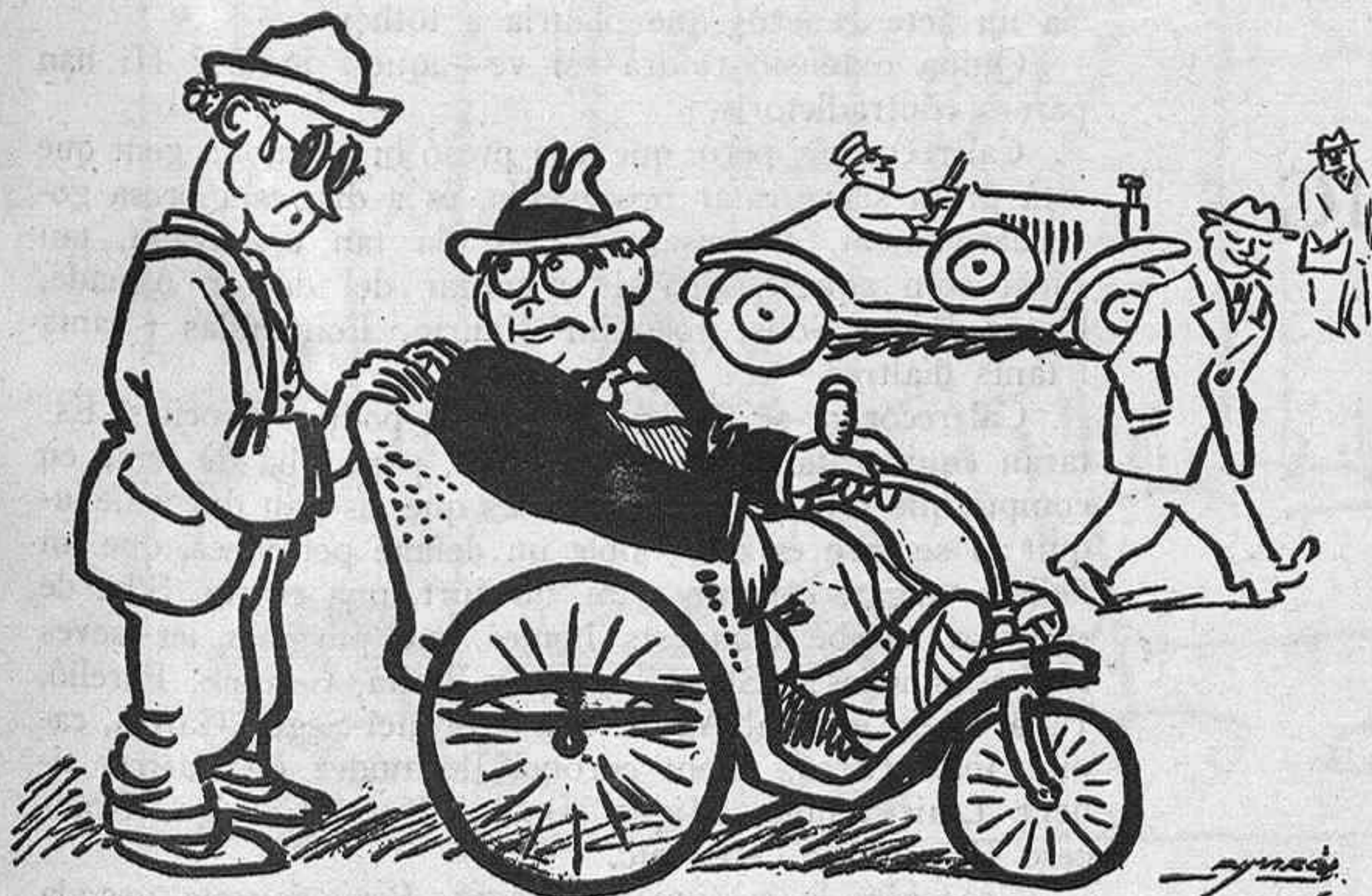
Tots recordem a Nijinsky, a Lidia Lopokowa, a Lubow Tchennikewa. Tots recordem aquell "Ocell de foc", aquella "Petrushka", aquella "Scheerazada". Gràcies als ballets russos de Serge Dhiaghilew, el gran públic conegué les melodies de Borodín, Rimsky-Korsakow, Strawinsky.

EL PRIMER DE MAIG DEL BURGÉS

—Ha estat un primer de maig amb molta tranquil·litat.

—... i bons aliments!

LES IL·LUSIONS

—On vol anar?

—A l'Exposició de l'Automòbil.

Ara tornen els ballets russos, l'espectacle més modern i d'art més depurat. Com sempre, és d'esperar un èxit.

NOVEDADES

Josep Pous i Pagès és un dels escriptors més pulcres, més correctes de la nostra terra. Una comèdia de Pous i Pagès sempre resulta interessant. Gràcies a aquesta correcció, a la pulcritud aquesta, Pous i Pagès no ha tingut mai cap fracàs en la seva ja llarga vida de comediògraf.

Ara, l'autor d'aquell magnífic "Endemà de bodes", ens ha donat una nova comèdia: "Puput, o el joc de l'amor i l'interès". Sense que tingui el vigor d'altres produccions anteriors, "Puput" és una comèdia força interessant, força original. La trama està ben vista i resolta amb gràcia, els tipus estan treballats amb minuciositat, amb aquella minuciositat a què tan afecte és l'autor de "Senyora àvia mol marit".

La interpretació tan correcta com l'obra.

ESPAÑOL

Alfons Roure, en el que semblaven apuntar certes condicions, ha sofert, estrenant "La víctima", un fracàs dels que no s'obliden. "La víctima" és una equivocació llastimosa. El seu autor la qualifica de comèdia satírica. No: "La víctima" més aviat és una comèdia absurda.

Llastimosament, Alfons Roure no és un Octavi Mirbeau per a reeixir en la comèdia satírica. No havíem quedat, senyors crítics, en què teníem en Alfons Roure un altre Emili Vilanova? S'hi ha de tenir certa cura en els judicis.

El millor que pot fer Alfons Roure és retirar l'obra. A no ésser que prefereixi que sigui el públic qui li retiri.

Llastima d'interpretació.

GOYA

"La mariposa que voló sobre el mar" és, com la majoria de les comèdies de Benavente, una obra escrita en fred. Es a dir: escrita d'aquella manera que no pot admetre's en el teatre. El teatre ha d'ésser, ara sempre, passió. La passió manca totalment en l'obra general de Benavente.

"La mariposa que voló sobre el mar" és una comèdia conceptuosa, llarga, pesada, sense un alè de vida. Benavente no s'ha preocupat més que del diàleg, d'un diàleg brillant, enginyós. No ha pas tingut gens en compte—el senyor Benavente no té mai en compte certes coses—que l'enginy és la calderilla del talent. Així, "La mariposa que voló sobre el mar", és una obra en calderilla.

Sempre, però, val més representar aquestes comèdies, que no entregar-se a l'envillidor "astrakàn", per ai que tant afecte sent el malaurat "Azorín" Margarida Xirgu, en aquest sentit, com en tots els altres, segueix essent l'actriu més admirable i digna de respecte de parla espanyola.

PER A ACABAR

Ens diuen que, malgrat els llorers recollits últimament, l'actor Ferran Vallejo es retira del teatre.

BOB

EL CAPELL DE PALLA

Aquests dies ha aparegut a tots els diaris un anunci que deia, si fa no fa: "El dia del capell de palla. Des de tal dia, posa-te'l".

A l'estiu passat ja, aparegueren uns anuncis, que a l'hivern es continuaren, demanant que hom es comprés el capell, puix que és l'elegància de l'home. Un anunci interessant. Qui és que el posà? Senzillament—ho suposem—els fabricants de capells. Aquests senyors fabricants mereixen tota la nostra simpatia. Catalunya travessa una forta crisi industrial, i en molta part és deguda a l'individualisme—cada u vol triomfar ell, ensorrant el company, única manera d'ensorrar els altres i ensorrar-se ell mateix—dels fabricants. El cas dels capellaires és exemplar; aquest companyerisme, aquesta fecunda cooperació, mereix la simpatia de tothom.

Però una cosa és que l'actitud dels fabricants de capells sigui exemplar, i una altra nosaltres ens els creiem. Ells defensen llurs interessos, i nosaltres el nostre. A l'hivern, podem o no comprar-nos capell cada temporada—segons la butxaca, però tots estem d'acord amb la necessitat dels capells d'hivern. Amb els d'estiu, ja passa una altra cosa. Els capells de palla són incòmodes i lletjos. La persona que té un xic de gust, no pot portar-ne; a més, fan mal al cap. Els d'hivern, duts a l'estiu, fan tanta nosa com els de palla. I així veiem la gent suant per la calor del barret de palla o bé portant-lo a la mà i arrugant-lo.

Solució? La vàrem donar ja fa dos anys—i tenim la pretensió que algú ens ha cregut—: anar, a l'estiu, sense capell.

Amics, mireu de generalitzar la moda. La comoditat i l'economia ho exigeix. Altrament, és molt més elegant un cap descobert que un cap cobert. Per haver de portar el capell a la mà, més val no portar-ne. No us faci por l'excentricitat; les coses, tot és començar-les, i altrament són molts ja els que van sense capell. Direu, i els caps pelats? Ah, els caps pelats! Entre nosaltres n'hi ha que els tenim com una bola de billar i no ens en donem pas vergonya. No és or tot el que llui, és cert; però què voleu més bonic que aquella brillant lluisor de les clepses calbes, lluisor que mai no podran adquirir, per cosmètics que els hi posin, els cabells?

CANÇÓ DE MAIG

Fuig abril i maig avança,
ple de flors, ple de cançons...
Cada flor, una esperança
cada cant, mil il·lusions.

Els ocells, a volions,
van al niu plens de gaubança,
car incita llurs passions
mes de maig qui és tot bonança.

I de flors, ocells i cants,
acoblant-les amb llurs mans,
mes de maig en fa una toia,

quin perfum dolç i exquisit,
escampant-se a l'infinit
nostres cors omple de joia.

J. PONS I MARTORELL

LA NISSAGA DE COLOM

D'on és Cristòfor Colom? Semblava genovès, i després s'afirmà que era gallec, i uns altres que era portuguès.

Ara, el doctor Lluís Ulloa assegura que és català. L'interès del senyor Ulloa no és sospitos; el senyor Ulloa no és català, és peruà.

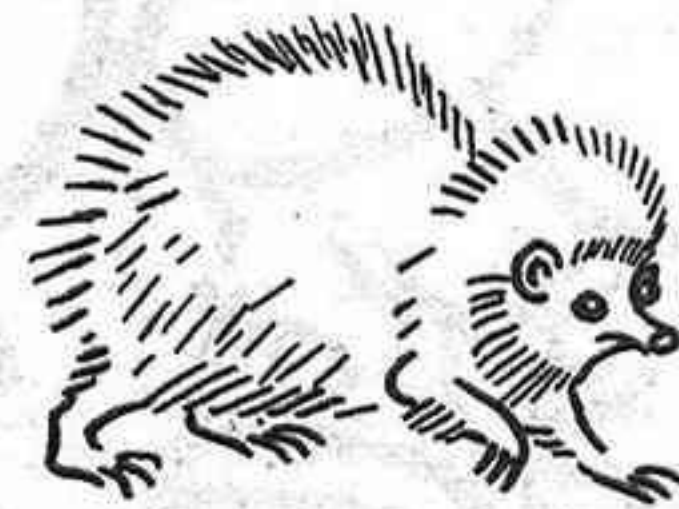
El senyor Ulloa ha donat documents seriosos per a demostrar que Colom era català; i encara, diu, té les proves convincents que no vol revelar sinó en un llibre, que és esperat amb gran interès, i que es publicarà aviat.

La teoria del doctor Ulloa ha estat molt combatuda, aquests dies, a Madrid. Però tots els historiadors reconeixen la gran solvència del doctor Ulloa. Cal esperar que té les proves que diu.

L'Ateneu Barcelonès ha invitat al doctor Lluís Ulloa a venir a donar una conferència a l'entitat, exclusiva per als socis. El doctor Ulloa ha acceptat. Grat sia als déus que per primer cop a la vida—de molt temps ençà—l'Ateneu Barcelonès surt del seu ensopiment i fa alguna cosa que val la pena!!!

La teoria del doctor Ulloa ha dut un gran interès. Calculeu, doncs, amb quina expectació és esperada la seva conferència.

Sabem de molta gent que s'ha fet soci de l'Ateneu Barcelonès només per a oir-lo.

INDULTS

Ben aviat es celebraran les noces d'argent d'Anfós XIII amb la monarquia. Vint-i-cinc anys de regnat és una cosa seriosa.

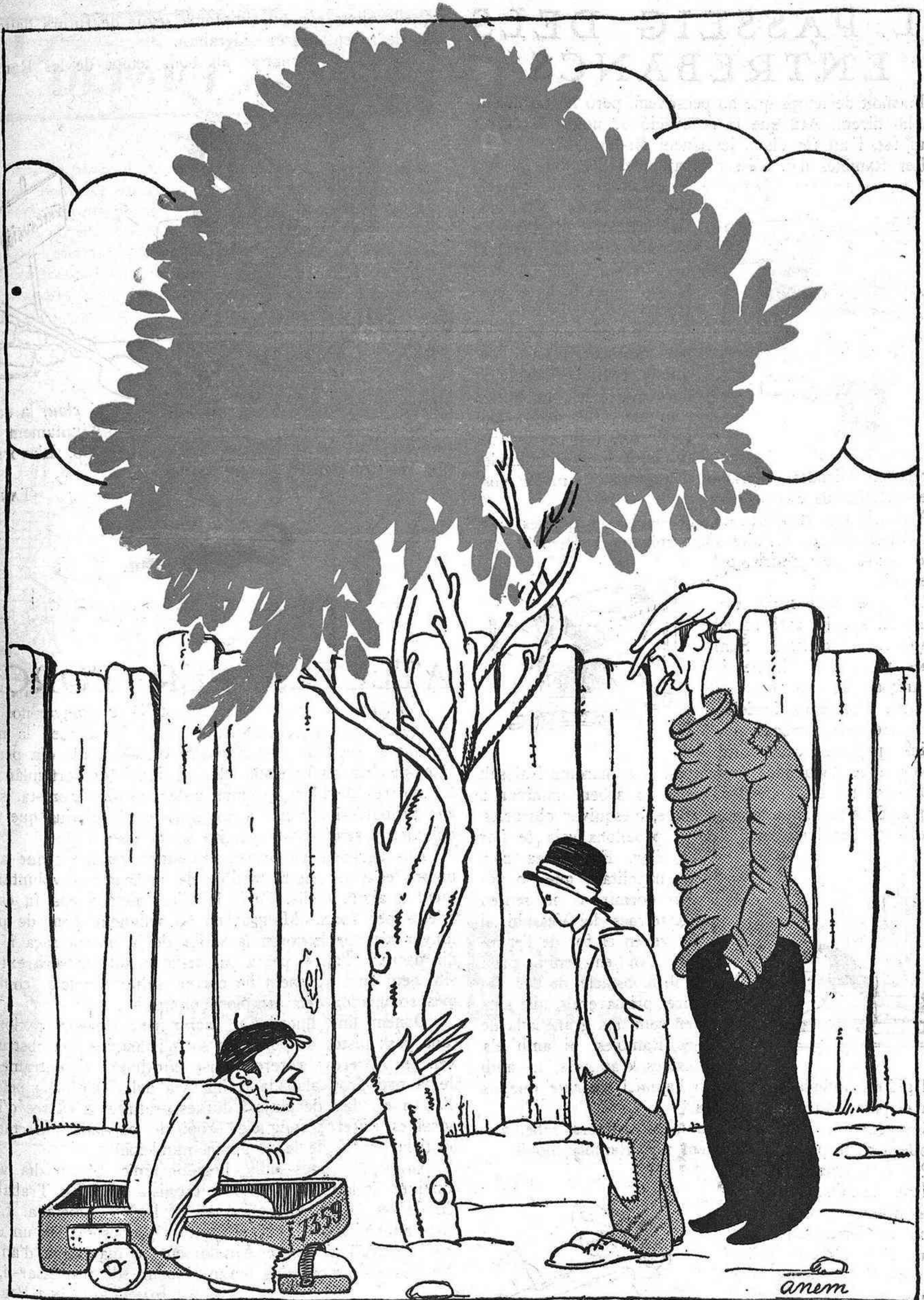
Diuen que aquell dia hom signarà un gran indult. Seria un acte generós que plauria a tothom.

Quina extensió tindrà—si ve—aquest indult? Hi han parers contradictoris.

Cal recordar, però, que a la presó hi ha molta gent que està presa sense estar processada, és a dir, està presa governativament. Forçosament, en dia tan assenyalat, tan faust com aquest, s'ha de recordar del doctor Agudé, Oscar Pérez Solís, Joaquim Maurín, Fontanillas i tants i tants d'altres.

Cal recordar-se també dels presos polítics i socials. Estaran equivocats en les seves idees, però s'ha de tenir en compte que són les seves idees les que els han dut a delinquir; i sempre és més noble un delicte per idees, que un delicte vulgar, com un crim, un furt, una estafa. S'ha de recordar també d'aquests homes que purguen les seves exaltades idees: "Shum", Ferrer, Baltà, Compte; Perelló, Julià, Civit, general Aguilera, ex-coronel Segon García, capità Joan Perea, tinent coronel Bermúdez de Castro, tinent Lluís Rubio, Miquel Badía, Josep Garriga, Francesc Ferrer, etc., etc., etc.

No tenim la costum de pregar. Però aquesta vegada ens atrevim a fer el prec. Seria llastimós que en un ampli indult s'oblidessin els condemnats polítics i socials i els detinguts governatius.

LA FORÇA DE LES PARAULES

—I vós, què vareu fer?

—Que volieu que fes, pobre de mi? Cames, ajudeu-me a corre.

EL PASSEIG DELS ENTREBANCS

Fa molt de temps que ho pensàvem, però no ho dèiem. Ara ho direm. Ara que la renovació de noms de carrer és un fet, i un fet diari, ja podem dir-ho.

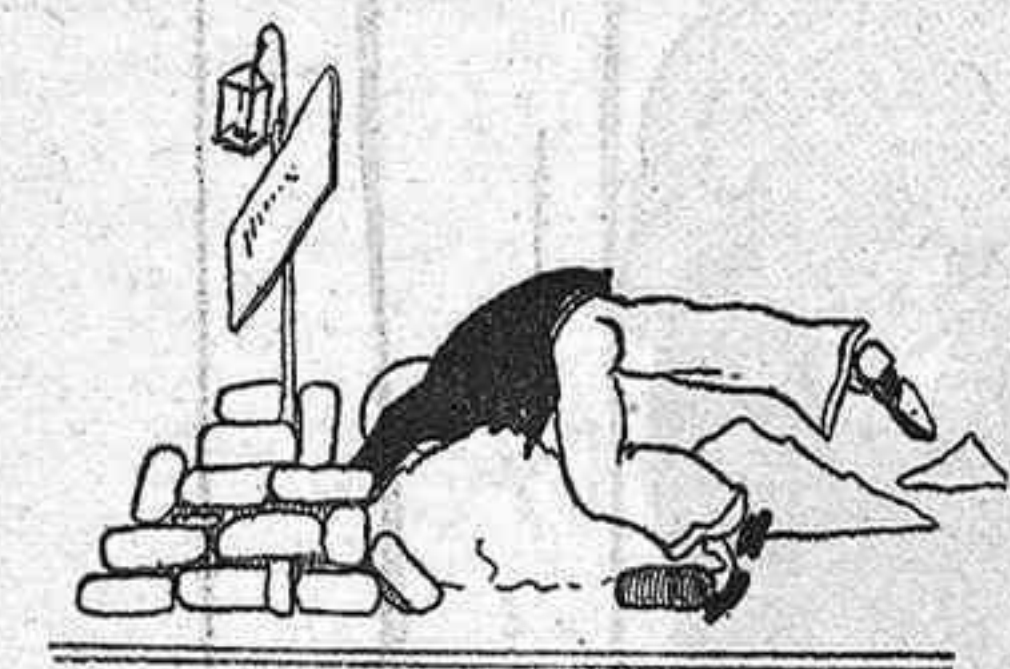
Les Rambles han d'ésser rebatejades. El nom que els hi escau és el de Passeig del Entrebancs. Nom castís i clavat. I original. De Rambles n'hi ha moltes: de Passeig dels Entrebancs només hi ha el nostre.

Un nom ben guanyat, ben meerscut. D'ençà d'aquesta febrada urbanitzadora que ataca les ciutats com una verola negra, fent sortir sots i clapes per tota la pell, les Rambles

no reposen. Girades, regirades i capgirades, semblen posseïdes del mal de Sant Víctor.

Ara feia una temporadeta que semblaven quietes, com desmaiades. Tenien un aire sòpit, mig mort. Però la processó anava per dintre, pel "Metro".

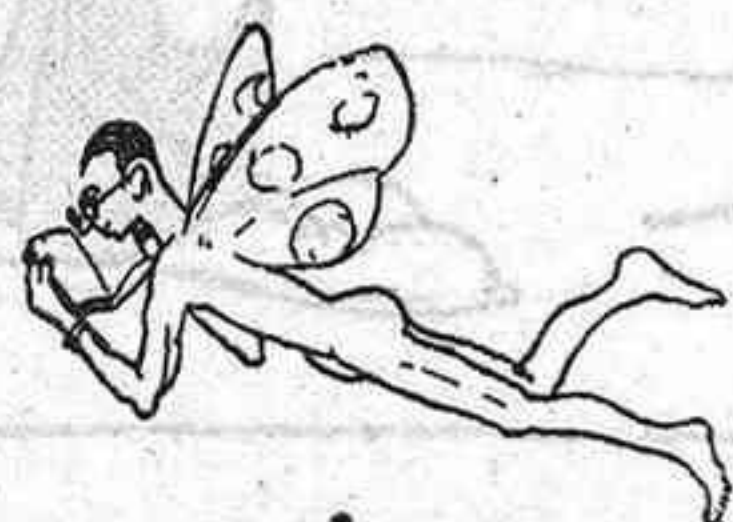
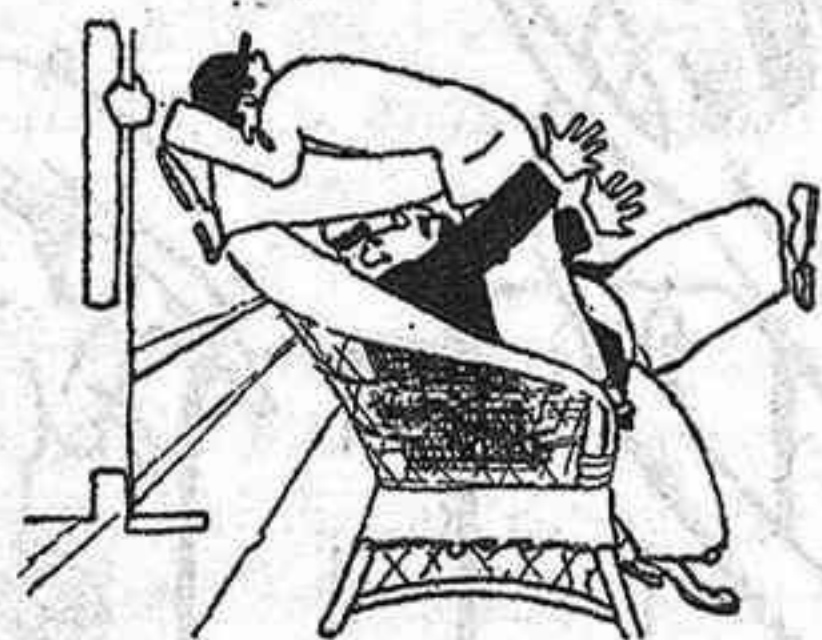
Nosaltres, amb franquesa, no ens hi avenim amb aquell ensopiment exterior. Som homes vulgars, i l'home és un animal de costums. Ja ens hem acostumat, i viciat, als entrebancs urbans de l'últim període catastròfic, als sots, a les davallades deportives, a la maroma i al salt mortal—mortal de necessitat—i ja no sabem caminar a peu pla. Sentim l'imperatiu de botre, d'esquivar obstacles, de volar de perill en perill, com la papallona vola de flor en flor. Ens passa com als napolitans que no poden dormir si no senten els sotracos del Vessubi, si no veuen el foc de l'erupció. No en tenim prou amb l'obstacle de les cadires primaverals, que surten com una granellada de les Rambles, ni amb els badoos d'anuncis, ni amb

els llegidors ambulants, ni amb l'anunci *viviente* que us barra el pas quan porteu pressa.

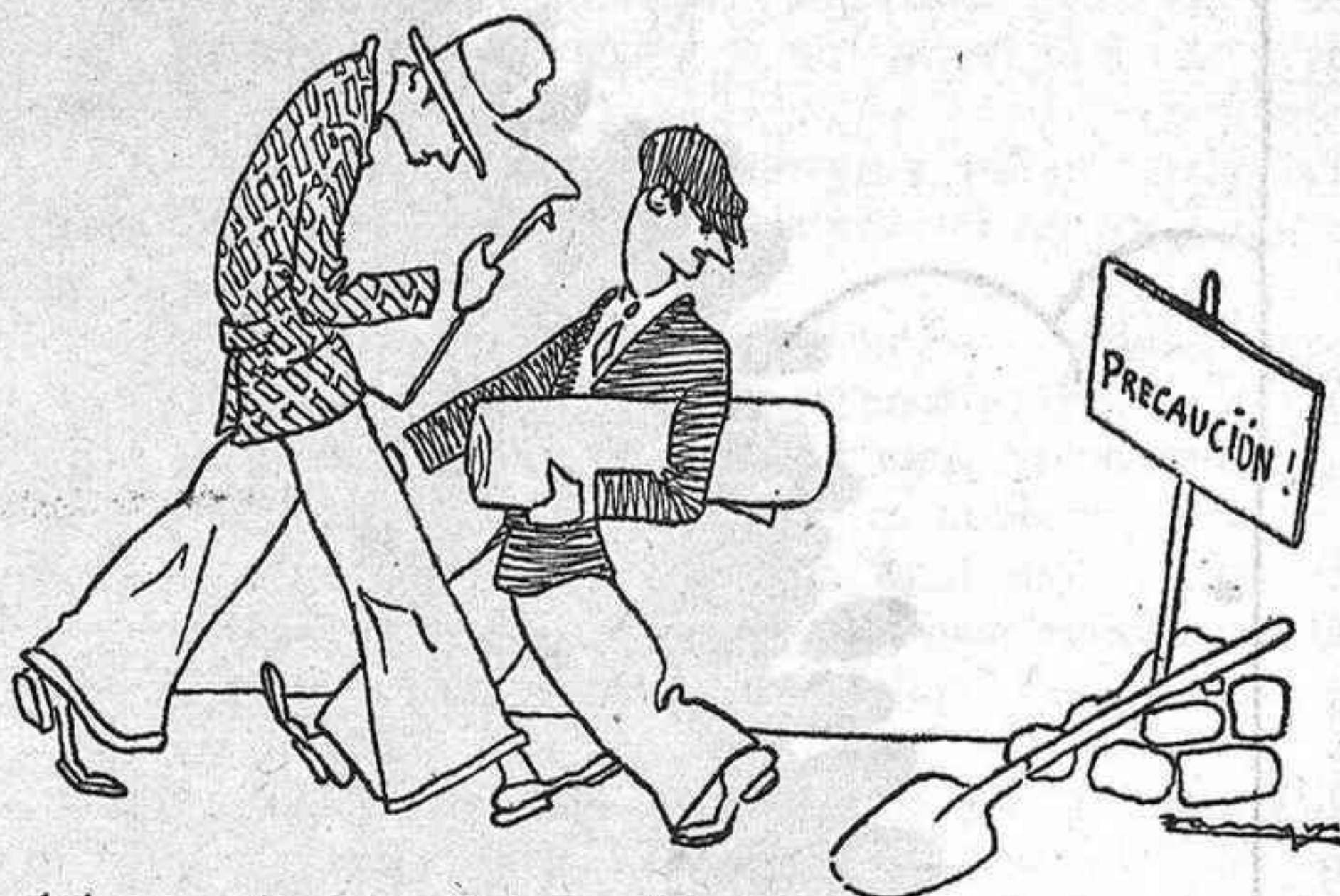
Enyorem les Rambles alpines, els carrers rebentats, l'ensopegada perpètua, i voldríem una Rambla mòbil.

Per sort, encara ens queda el pla de l'Os, amb les seves muntanyes russes i el seu arsenal de ferrament capgiradora. Per més sort, ja hem vist unes rengleres de pilots gegants de terra i grava de llarg a llarg de la Rambla de les Flors. El cor se'ns eixampla. El nostre vici massoquista de saltar perills, serà satisfet. Gràcies en donem.

Aquells pilots són un símptoma segur de futurs daltabaixos, de rebentades considerables.

Gràcies. Ja tornarem als bons temps de les Rambles

alpines... Ara només somniem una cosa, el clou, la salsa, l'apoteosi del nostre vici ciutadà: que l'Ajuntament ens importés un petit fenomen sísmic del Japó. Llavors si que viuríem com el peix a l'aigua!

TANYUS

PROSES CIUTADANES

ATLETES PER FORÇA

Per anar al nostre treball quotidià a guanyar-nos les mongetes que nodreixen nostre cos i fortaleixen la nostra ànima, hem de passar quatre vegades cada dia per la flamant Granvia Laietana. Res no tindria de particular per als nostres llegidors les manifestacions del cronista, sinó ens proposéssim donar a continuació els motius que ens obliguen a sentir-nos esportius aquesta setmana.

Ens agraden els esports i sentim verament que a la nostra edat no sigui factible de dedicar-nos voluntàriament a algun d'ells. Però, la Via Laietana ens fa ésser atletes per força. Malgrat no ho vulguem, hem de pertànyer als que honoren la virior de la nostra raça i, un dia darrera d'altre, per a passar-la en tota la seva extensió, hem anat aprenent de córrer, saltar i vinclar com el més somniador dels campions olímpics.

Donem una llucada al carrer de referència: clot a cada pas; pistes de pols i de sorra; tanques que obstrueixen les voreres; voreres sense enrajolar; esventraments de la mai prou alabada companyia dels Telèfons; pèlags d'aigua els dies de pluja i dutxes gratuïtes a càrrec d'honorables xòfers; fangueig propi de barriada extrema i brutícia pròpia de la vergonya municipal.

No seguim més enllà, llegidor amic. Si un dia vols conèixer l'atletisme i sentir-te cronista com En Trabal o En Calvet, passa amunt i avall de la Via Laietana. I, si surts amb vida de l'excursió que et proposem, fes un exvot i dedica'l al nostre Ajuntament com ma prova d'amor que tots els barcelonins tenim el deure de professar-li.

JOAN TRULLÁS I RIERA

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

FUTBOL

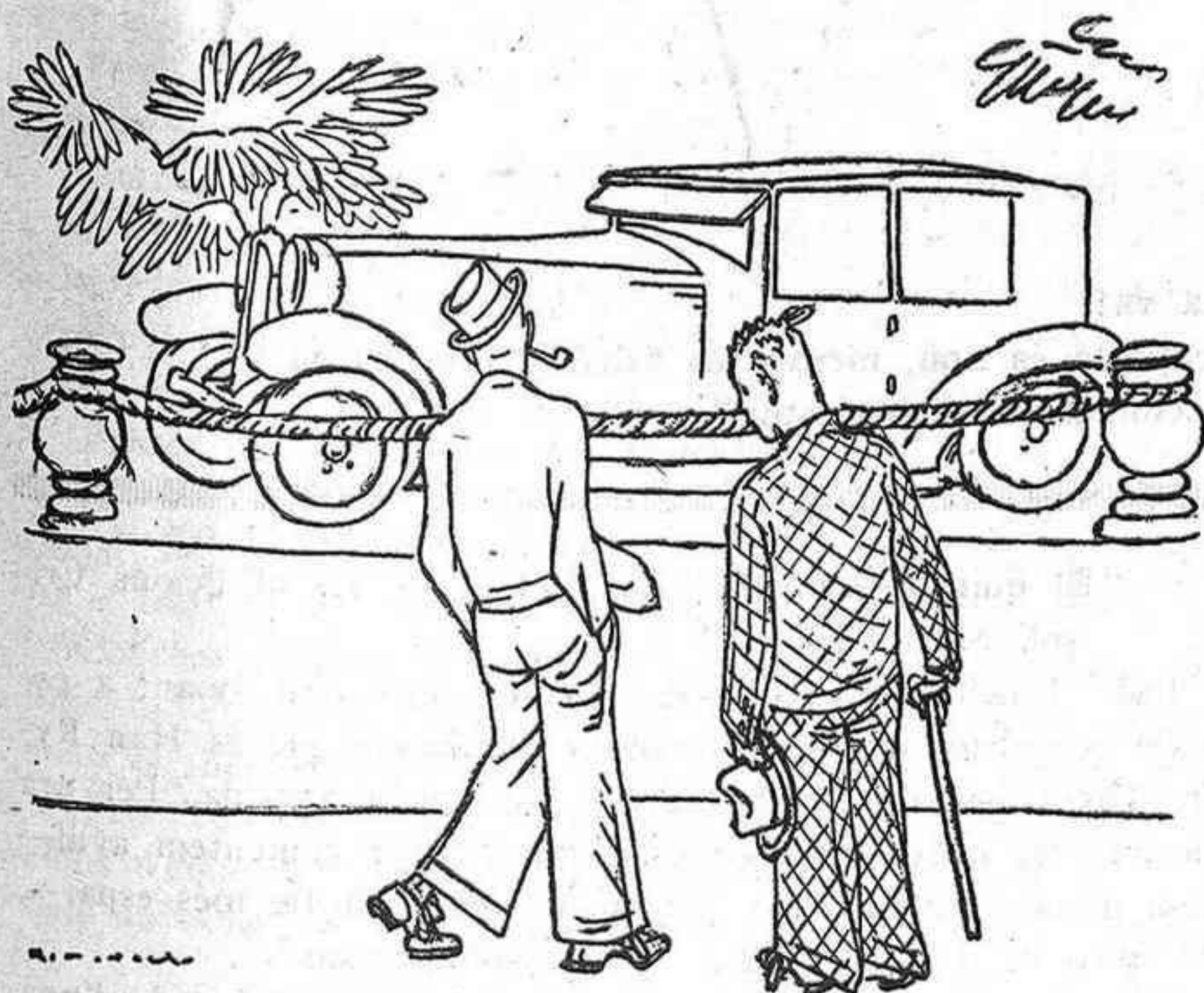
Qui ens ho havia de dir, després dels èxits que havíem assolit, que diumenge passat fos tan catastròfic. Nosaltres, vàrem enterar-nos del resultat cap al tard de diumenge, i a dir-vos veritat, no ens el volíem creure.

Dissabte estàvem mig engrescadots d'agafar el tren, amb la mateixa tranquil·litat que s'agafa el tramvia, per a anar-nos en a Saragossa, però, semblava com si el cor ens digués que no, i ho deixàrem córrer. Mireu si la vàrem ensopegar! Per-

LES ELEGANCIES

—Caram! Va molt a la fresca! Que l'ha vestit En Max Weldy?

EL BON AFICIONAT

—T'agrada a tu, l'auto?
—Quan hi vaig a dalt, sí!

què, si ens arribem a trobar al camp de "Torrero" i presenciar la pluja de gols i els pantalons bruts dels nostres jugadors, estem més que segurs que no ho hauríem pogut resistir... qui sap la fi que hauríem fet.

Pobre "Europa"! Creieu que se l'ha de plànyer.

Tants partits com ha hagut de fer en poc temps, era previst un resultat tan catastròfic.

Que hi farem, resignació.

El "Barcelona" dilluns, a Madrid, si es descuida fa la mateixa fi que l'"Europa".

Es veu que les festes del 1 i 2 de maig no ens són gaire propícies. Sort, però, que Samitier, de primer antuvi va marcar el "gol de la victòria" i saberen aguantar l'alè fins el final.

El públic madrileny, que és un públic molt intel·ligent, va donar-se tot seguit quin era l'equip més fluix, i és clar, va cantar-se al seu favor, pel que pogués venir, i els nostres se la varen carregar.

No es pot ésser mai el més bonic.

MOTORISME

Els tres clubs, "Moto", "Motorista" i "Penya Rhin", varen celebrar el festival pro "Tom-T-Trophy". Va ésser una cosa deliciosa; llàstima que no n'hi hagi cada dia d'aquesta mena de festes.

Hi va haver fútbol amb moto, equilibris amb moto i amb bicicleta, curses, etc., etc.

Tot fou molt interessant i molt nou.

Ja estem esperant una altra festa d'aquesta classe i a veure quines altres novetats ens porten.

HIPISME

Han començat ja les carreres de cavalls a l'Hipòdrom; molta gent, però poques dones, o sigui que els homes abundaven. És clar, com que les "menjadores" són tancades, a un lloc o altre s'han de ficar.

Segons tenim entès, les apostes foren molt crescudes, i això vol dir que hi havia molta febre.

Segurament que en les vinents reunions, la cosa s'apaivagarà... i hi podrem veure més "chic"...

TEIXI

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn.

"Jardins de Sant Pol", per Pere Corominas (Barcelona. 1927. 4 pessetes.)

En Pere Corominas, l'excel·lent prosista, el gran escriptor, ha publicat un nou llibre: "Jardins de Sant Pol". Si amb les seves obres—"La vida austera", "Les presons imaginàries", "Les gràcies de l'Empordà", "Cartes d'un visionari", "A redòs del tamarisc", "Silèn"—Pere Corominas no hagués demostrat a bastament que és un dels primers escriptors, un dels primers prosistes de Catalunya, "Jardins de Sant Pol" ho diria clarament. No és pas debades membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

Pere Corominas, en "Jardins de Sant Pol", amb el seu domini del llenguatge, amb la seva prosa mestriolament elegant, amb l'encert de sempre, ens ofereix sota aquesta per-

ELS INFANTS D'ARA

—Que bonica va!
 —Tot el que porta és nou, menys les sabates, que les va guanyar en un concurs de "charleston".

fecta forma literària unes investigacions filosòfiques. Amb un lirisme magnífic, doncs, Pere Corominas ens dona aquestes investigacions metafísiques.

En aquesta obra, En Corominas va a la recerca de Déu. Tota l'obra és prenyada de profunda filosofia, ella ens revela totalment la profunditat de l'autor. La conclusió de la filosofia de l'autor és positiva, optimista: la lògica el porta al resultat que s'havia proposat.

Llibre pur de literatura, bella obra d'art, "Jardins de Sant Pol" és alhora una obra perfecta de filosofia.

L'edició és elegantíssima. El format del llibre, de butxaca, resulta molt simpàtic.

"El quinto evangelio", per Han Rymer. (Edicions Crisol. Sabadell.)

Les "Edicions Crisol", de Sabadell, ens van donant a conèixer les obres d'aquest pensador admirable que és Han Rymer. Tasca benemèrita, la seva i mai prou agràida. Per ara són tres les obres aparegudes. Aquesta que comentem avui—d'una manera massa breu, perquè no disposem de més espai—, "El libro de Pedro" i "La verdad sobre Jesús".

"El quinto evangelio" és un llibre fonament humà, d'una gran profunditat de pensament, escrit amb un estil líricament encès i apassionat. "El quinto evangelio", obra de poeta i de pensador és llibre que ha de llegir tothom.

"Flor de maig", novella de Vicens Blasco Ibàñez. (Biblioteca Europa.)

Prou coneguda és aquesta novella de Blasco Ibàñez per a què ara nosaltres n'haguem de fer la crítica. Pertany aquesta de "Flor de maig" a la primera època novellesca del gran autor, és a dir: a la millor època de la seva producció.

Com la famosa novella no està sentida en castellà, sinó en valencià, a l'ésser traduïda a la nostra llengua fins potser ha guanyat.

Perquè, val a dir-ho, la traducció, que és original de Duran i Tortajada est feta esplèndidament.

"El calvari de la Merceneta", aiguafort de Josep Cornudella i Cabré. (Edicions "Torre de Vori". Reus.)

En un petit fullet, un esbós de novella intensíssim. La història tràgica d'una pobra dona de la vida. Una obra sentimental plena de punyent dramatisme.

"Croquis de dolor", de Marian Anglada. (Biblioteca "La Víd Catalana". Barcelona.)

Un altre fullet interessant. Onze quadros dolorosos. Marian Anglada ha pouat la seva obreta de la realitat. A la sensibilitat de les narracions, hi ha afegida la més clara naturalitat.

"Los que sufren". "El Sr. Modesto", novella de Josep Maria Vilà. ("L'Estampa". Barcelona.)

Amb un castellà intelligent, Josep Maria Vilà ens dona aquesta novella de 200 pàgines. Interessant, punyent, justa, reconfortant, el senyor Vilà està compenetrat del seu protagonista i ens el presenta amb la més bella pietat. És una obra notable.

ALPHA

El senyor Rubió, aclaparat pel fracàs del seu projecte de barri gòtic, vol trobar l'alleujament construint un gran barri àrab. La base és aquella casa—moderna i tot el falsament possible d'estil àrab—que hi ha al Passatge de la Pau i on, actualment, "El Liberal" hi té els seus tallers.

Hem anat al Parc. La col·lecció zoològica tancada i un senyor a la porta esperant que algú vulgui entrar pagant.

Però, és clar, no hi ha ningú, absolutament ningú, que pagant la vulgui veure.

La nostra col·lecció tot just es pot veure de franc. Amb això de fer pagar s'haurà aconseguit privar-nos de la col·lecció, perquè ningú no la veurà i serà com si no la tinguéssim; això si les bèsties no es moren de fàstic.

Primer de maig. Festa del Treball.

Dia bell de debò, el primer de maig. És la festa internacional dels homes que treballen, que sofreixen, que glateixen. És la festa més justa de totes les festes. Llàstima que els nostres obrers aprofitin la festa per a anar a fer una costellada a fora. La Festa del Treball significa el dia del màxim obrerisme, i els nostres obrers el converteixen en un dia aburgesat.

Feia tres anys que hom no deixava celebrar les manifestacions d'aquest dia. Però, enguany, el dia de la Festa del Treball ha estat festa: ha estat diumenge!

Dos de maig. L'anvers de la medalla.

El dos de maig és festa "nacional". Cal celebrar els triomfs espanyols. Madrid, aquest dia, es llura a la gran xirinola.

Els telegrams periodístics diuen que a la "villa y corte" s'han divertit tant i tant. Ditxosos ells que encara tenen humor.

Nosaltres proposaríem que el dos de maig es celebrés la "Fiesta de la Raza". Una glòria com aquella harmonitza molt bé amb la celebració de la festa de la raça que ha assolit aquella glòria. Altrament, fóra la millor ocasió per a palesar l'harmonia amb els Estats americans llatins.

Els teatres que valen la pena, estan buits, ben buits. En aquest temps que res no podem fer, que en res trobem divertiment, ni els teatres ens atreuen!

Quin país!

Diuen que a Madrid el telèfon automàtic va tan i tan malament. Ens ho ha dit gent de tot crèdit.

Es culpa de la instal·lació o dels madrilenys? No dubtem que és de la instal·lació.

Quina en fóra que ara, després de les enormitats inqualificables i incomprensibles que aquesta Companyia Nacional Telefònica ha fet a Barcelona, resultés que l'automàtic anés malament!

Allò de la galleda única va endavant. Ja s'ha posat a la pràctica en alguns trossos de Barcelona.

Quin goig fan aquelles galledes úniques — són totes diferents per a donar més visualitat—col·locades al carrer davant les cases, esperant el pas dels escombriaires! La flaire que llancen és encara més deliciosa!

Ara sí que Barcelona és una ciutat-jardí.

Una senyora té la costum de fer caritat cada dia a un pobre que hi ha pels seus barris.

Diumenge passat també n'hi féu. Però el captaire li tornà els cinc cèntims, i li digué:

—No, senyora. avui no. Avui és el primer de maig i celebren la Festa del Treball.

Un amic nostre, obrer metallúrgic, volia comprar el barret de ferro que hi ha a la porta, com a mostra, d'una botiga de capells. Era per a poder assistir a la manifestació del primer de maig. L'haver suspès la manifestació li estalvià la compra.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA : Olm, 8, Ciutat

PLAÇA DEL SOL 9.

BARCELONA
GRACIA

MARCA NACIONAL

CONCURS DE LA LLET CONDENSADA Marca "EL NIÑO"

32.000 pessetes de Presents

que podran ésser augmentats
segons l'èxit del concurs

EL NOI que figura a les etiquetes de la insuperable llet condensada «EL NIÑO» (marca nacional), en desitjar solemnitzar el seu aniversari, vol obsequiar els seus nombrosos consumidors. Pretén només que s'hi fixin, i que valent-se de les etiquetes que van enganxades als pots encertin l'edat que té.

Quants anys té?

L'única notícia que es pot donar sobre això és que fa tres anys en un dels dies de l'any que som de 1927.

A encertar la data en què fa els anys són invitats tots els consumidors de la llet condensada marca «EL NIÑO».

N'hi ha prou amb desenganxar les etiquetes dels pots i lliurar-les personalment o remetre-les per correu a la «Sociedad Lechera Montañesa A. E.», Plaça de Catalunya, 17 primer pis, BARCELONA, i assenyalar per cada deu etiquetes, el mes i el dia de l'any que som en què suposaran que fa anys el Noi de la marca de la llet condensada.

Cada concursant té llibertat d'assenyalar sempre una mateixa data o tantes de diverses com desitgi, sota condició que, per cada data que assenyalarà, acompanyi les esmentades deu etiquetes.

La «Sociedad Lechera Montañesa A. E.», acusarà rebut de cada lliurament o tramesa, lliurant o remetent a la vegada un resguard al concursant, en el qual hom farà constar la data assenyalaria per l'interessat, el seu nom, cognom i domicili. Aquest resguard caldrà que sigui conservat pel concursant i li servirà de justificant per a tenir dret al present que eventualment li pugui correspondre.

Aquest concurs començarà el dia 15 d'aquest mes de maig i acabarà el dia 15 de setembre de l'any que som.

Els presents que es concediran seran els següents:

PRIMER PRESENT DE 10.000 PESSETES

a aquella persona o persones que hauran encertat la data exacta en que el Noi fa els anys, i si ningú ho encertés, a aquella persona o persones que més s'hi hauran acostat.

SEGON PRESENT DE 10.000 PESSETES

a aquella persona o persones que hauran assenyalat les dues dates més pròximes, anterior i posterior, després d'aquella persona o persones que hauran obtingut el primer premi.

TERCER PRESENT DE 6.000 PESSETES

a aquella persona o persones que hauran assenyalat les dues dates més pròximes, anterior i posterior, després d'aquella persona o persones que hauran obtingut el segon premi.

QUART PRESENT DE 4.000 PESSETES

a aquella persona o persones que hauran assenyalat les dues dates més pròximes, anterior y posterior, després d'aquella persona o persones que hauran obtingut el tercer premi.

Si passen d'una les persones que es trobin en el cas previst en el repartiment de cada present, hom distribuirà les quantitats assenyalades, reservant a cada persona tantes participacions com resguards presentarà i tindrà dret a la cobrança.

TOTAL 30.000 PESSETES DE PRESENTS, SENSE PERJUDICI QUE EN AQUEST CONCURS PODRAN ESSER AUGMENTATS SEGONS EL SEU EXIT

Per a determinar la data exacta en què fa els anys el bell infant de la llet condensada marca «EL NIÑO», s'obre, independentment d'aquest concurs, un concurs de bellesa infantil al qual poden concórrer des del dia 15 d'aquest mes de maig al 15 de setembre de l'any que som, els pares o filla, les quals fotografies se sotmetran a un Jurat integrat per

Un metge - Un pintor - Un escultor - Un fotògraf - Un representant de la Premsa
el qual fallarà sobre quin dels nois és el més bell. Aquest noi rebrà

UN PRESENT EXTRAORDINARI DE 2.000 PESETES

Un cop pronunciat el fall pel Jurat, per confirmar el dit fall hom sol·licitarà dels pares del noi o noia que haurà de rebre el present extraordinari de les 2.000 pessetes la corresponent partida de naixença, per la qual hom coneixerà la data exacta que fa els anys, la qual serà l'aniversari de la naixença del Noi de la llet condensada marca «EL NIÑO».

Conegut el resultat del concurs, aquest es publicarà per mitjà de la Premsa i s'avisarà per lletra als interessats perquè acudiu o enviïn a recollir els presents, que seran abonats contra lliurament del resguard corresponent, el qual es considerarà a aquest efecte com un document al portador.

Els presents seran lliurats a la «Sociedad Lechera Montañesa, A. E.», Plaça de Catalunya, 17, Barcelona, a la qual podran adreçar-se en sol·licitud de dades o aclariments totes aquelles persones que ho desitgin.

NOTA: Hom prega als consumidors de a llet condensada marca «EL NIÑO» que ens trametin llurs etiquetes per lletra i escriguin amb claredat el nom del poble on resideixin i de la província a què pertanyin.

El mateix prec fem a aquells que ens trametan el retrat de llurs fills que compleixin o hagin de complir tres anys en el corrent any de 1927. El fet de remetre una fotografia per al concurs de bellesa infantil, no exclou la facultat de participar també, mitjançant tramesa de les etiquetes corresponents, al concurs les bases del qual havem ja indicat.

"SOCIEDAD LECHERA MONTAÑESA, A. E."

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona
TELÉFON A. 4115

AUTOMOBILISTES!

JA HA SORTIT LA

GUIA "MICHELIN"

Edició 1927

Preu: 9 ptes.

SE HA PUESTO A LA VENTA

El hijo de Tarazán

Un tomo

Pesetas 4

PERE COROMINAS

**Jardins de
Sant Pol**

Pesetes 4

Presons d'Europa

1.ª sèrie. **Les de Barcelona** Pesetes 2

2.ª > **Les de Barcelona** > 2

Per J. GIRBAL JAUME

3.ª > **La Bastilla** Pesetes 2

Per LLUÍS CAPDEVILA

**ELS
CENT MILLORS
CONTES COMICS**

Pesetes 2

Alfonso Vidal y Planas

La Virgen del Infierno

(NOVELA DE PRESIDIO)

Un tomo 8.º Ptas. 4

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebaixes.

LA VERITABLE EXPOSICIO DE L'AUTOMOBIL